

De ce iubesc România

Nu mă întreb de ce o iubesc, de aceea nu am pus semnul grafic “?” în titlu, căci acum știu. De ce acum? Pentru ca până acum nu mi-am pus întrebarea, pentru că, până la vârsta de 18 ani nu am reușit să îmi dau seama care este locul meu în această lume mare, și, în încercarea mea stângace de a-mi creiona viitorul, am început, bineînțeles, cu baza, iar acest lucru nu poate însemna decât educația, școala.

După ce am intrat la Colegiul Național “Unirea” mi-am dat seama că nu am nevoie doar de școală pentru a-mi clădi o bază cât mai solidă a viitorului meu, ci am nevoie și de experiențe. Astfel că, acum, apropiindu-mă ușor către deznodământul anilor mei de liceu, îmi dau seama că cea mai importantă experiență care mi-a fost oferită de această unitate de învățământ a fost proiectul România 100.2100.152. Multe cifre și sunt convinsă că poate părea numele unui proiect mai degrabă de domeniul fantasticului, însă: 100 înseamnă frumoasa vârstă de când România mea este “dodoloață”, 2100 de ani se împlinesc de la unificarea triburilor geto-dacice de către Burebista, iar 152 este vârsta Colegiului Național “Unirea”.

Acum, că totul a prins un altfel de contur, o să mărturisesc și povestesc cum mi-am dat seama de ce iubesc așa mult România: ea m-a învățat că nu trebuie să ai averi colosale ca să te numești bogat. Și da, într-adevăr, mă simt bogată pentru că trăiesc într-o țară cu atâtea comori în inima ei, cu atâtea frumuseți lăsate de cei din urma noastră și de creatorul Însuși, care a lăsat să se scurgă din paleta încărcată de culori tot verdelile crude și ne-a oferit pădurile, s-a scurs și destul de mult maro și ne-a dat astfel solurile fertile din Bărăgan, și nu în ultimul rând, albastrul, țara mea e încununată de mândre ape și “hidratată” în special, de cel mai important fluviu european, oaza noastră de prospețime și bogăție, Dunărea. Însă România nu e o țară pustie, ea are suflet, și încă unul fierbinte, care simte cu profunzime și știe să se bucure de viață și de ce îi oferă aceasta, sufletul sunt oamenii. Și pot spune cu mâna pe inimă că, în toate aceste călătorii organizate în cadrul proiectului cu scopul de a redescoperi România, am întâlnit oameni cum numai într-o țară Carpato-Danubiano-Pontică poți găsi, adică numai aici. Aceste călătorii au fost atât către obiective istorice importate cât și către poteci de munte neumblate și neștiute.

Am mers, nu ca să îi reproșăm ceva țării noastre, să o certăm că poate a mai fost nechibzuită sau că și-a lăsat unii copii să o părăsească, ci să îi demonstrăm că noi o iubim indiferent de situație, pentru că nu ai cum să nu-ți iubești mama necondiționat. Și așa, m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de munți ireversibil și pentru totdeauna. Și, ca în orice dragoste, am avut parte de trăiri nemaipomenite, extraordinare, unice. De multe ori am întâmpinat și greutăți în această iubire, însă, ca în orice “relație” totul se rezolvă la un moment dat prin comunicare. Și le-am vorbit dragilor mei munți de pe mai multe acoperișuri ale României și ei îmi transmiteau înapoi aceleași declarații de dragoste. Mi-am dat seama că mai presus de dragoste, foarte important este respectul, și dacă am ales să îi mulțumesc naturii că mi-a oferit

o bogăție așa de măreață, am ales să nu arunc, să nu uit, să nu las din greseală în urma mea decât pașii. Am fost în Munții Semenic, Poiana Ruscă, Bucegi, de 2 ori în Pietrosul Rodnei, de 2 ori în Ceahlău și în cele din urmă pe vârful Lespezi, în Munții Făgăraș, la 2517 m, recordul meu de până acum, al unui drumeț amator. Nu pot exprima în cuvinte oboseala, răsufărările grele, durerea de spate și de picioare și greutatea unui drum anevoios, parcă infinit, sub razele dogoritoare ale soarelui care ne înroșea pielea oferindu-ne sărutări calde de bun venit, sau în calea brizelor montane reci, în ascensiunea către vârf. Era un mix de sentimente și de senzații. Îl vedeam, simțeam însă că orice pas mă îndepărtează. Pentru că, cu cât înaintam, îmi dădeam seama că mai am foarte mult de parcurs. Însă nimic nu se compară cu zăpada din iulie, cu răcoarea muntelui, cu florile viu colorate și fluieratul stâncilor în bătaia nervoasă a vântului. Am reușit să ating și infinitul, la steaua pe care scrie, cu litere șterse de eroziunea agenților externi “Vf. Lespezi- 2517m”. Și acolo, înconjurată doar de natură, de unități montane falnice, de o vegetație pitică, adaptată condițiilor montane, mă simțeam liberă, fericită, împlinită, cu adevărat bogată.

Am îndrăznit să cred, să visez, ca în cele din urmă să simt pe pielea mea cum este să fii sus. Și m-am întrebat cu teamă în suflet și cu privirea încețoșată de la lacrimile pe care cu greu mi le stăpâneam, dacă această țară ne merită, dacă ea ne iubește și când o dezamăgim...Îmi doresc să nu prindă vreodată glas ca să ne poată muștra pentru momentele în care uităm că este a noastră și nu îi mai purtăm grijă, uităm că ea ne definește și avem tendința de a renege apartenența la românismul cu care teoretic ne-am născut și la muma noastră brăzdată de ridurile vremii, obosită de oamenii egoiști, și mi-e teamă că în momentul în care toată lumea își va da seama ce este greșit să fie prea tarziu.

Dacă m-am grăbit să spun că urcușul a fost greu, am învățat ca de acum în colo să nu mă plâng înainte de a cunoaște și alte situații, căci se poate și mai rău. Drumul către steaua din vârf a fost frumos, a fost o ascensiune cu un scop la fel de înalt ca altitudinea, iar ovinele ce le vedeam în depărtarea plaiurilor verzi păreau niște îngeri care păzeu ținuturile cerești, iar steaua din vârf era luceafărul ce avea menirea să ne călăuzească, de acum în colo, în drumul pe care noi îl vom alege în viață. Dar înainte de a alege drumul, era imperios necesar să vedem imaginea de ansamblu, și în ciuda faptului că eram cu capul în nori la propriu, am reușit să înțelegem că va urma un drum și mai greu către întoarcere, căci va fi unul diferit, presărt cu poteci nemarcate, neumblate de cine știe când. Este exact ca în viață, pe drumul către success îți sunt mulți alături care să te conducă, însă pe drumul înapoi ești doar tu cu tine, pe cont propriu. Noi, însă, ne-am avut unii pe alții, eram o echipă, deja o familie și ne ajutam și susțineam, ne înțelegeam și iubeam chiar dacă pe unele personae era prima dată când le întâlnim. Are această putere muntele, de a scoate la iveală din înăuntrul tău lucruri de care, până atunci, poate nici măcar tu nu erai conștient.

Iubesc România tocmai din acest motiv, că m-a învățat într-o sigură zi cum este să ai parte de sentimente înălțătoare, să simți că ai lumea la picioare, să cobori de pe vârful succesului și să te alături lumii pe care ai lăsat-o în urmă și care nu s-a schimbat. Doar tu însuși vii de sus cu mai multe cunoștințe, experiențe, fiind capabil să înțelegi acum că succesul

durează puțin și este important să te bucuri de el, cum este, de altfel, foarte important cum îi lași pe cei din urma ta, căci mai devreme sau mai târziu te vei întoarce înapoi.

Iubesc România pentru că mi-a arătat că ea nu înseamnă doar blocuri din beton, asfalturi dogoritoare, mașini zgomotoase și poluante. Mi-a arătat ce înseamnă viața de la sat, cum arată un zâmbet sincer, cum sună un grai maramureșean, sau moldovenesc, sau oltenesc, cum natura te înconjoară pretutindeni și ține doar de tine cum o apreciezi și pui în valoare.

Iubesc România pentru că mi-a dat ocazia să cunosc oameni buni, care erau buni nu pentru a urmări un scop sau a primi ceva în schimb, ci pentru că pur și simplu așa sunt ei, așa simt să facă, așa au fost educați. Aceștia sunt complet antitetici oamenilor care își învață copiii să fie egoiști, să profite de oameni, să mintă pentru a ajunge la scopurile lor, pentru ce? Să ne urâțim sufletește și să slăbim legăturile dintre noi, să ne pierdem tot ce mai avem omenesc pentru succes, care, pentru cei ce nu știu, ține foarte puțin, și după cum spunea un personaj de a lui Slavici “Nu bogăția, ci liniștea colibeii tale te face fericit.”, referindu-ne la bogăția materială, bogății fiind deja prin tot ce ne oferă România și noi refuzăm să vedem.

Iubesc România pentru că mi-a demonstrat că merită, din când în când, să uiți de mâncarea fast-food și să mănânci cu bunicii tăi la țară, mamăligă cu brânză, ca merită să îți închizi telefonul sau să te duci undeva fără semnal și să te deconectezi la propriu de la viața ta de zi cu zi pentru a-ți da seama că viața nu înseamnă doar muncă și luptă pentru supraviețuire, tot din viață fac parte și momentele care ne aduc un zâmbet în urma căruia te dor obrazii, acela e zâmbetul meu preferat. Și nu în utlimul rând, merită să uiți de hainele de firmă pentru a te duce în Maramureș și a-ți cumpăra o ie, și cum, ca fată, eu însămi eram nehotărâtă văzând atâtea modele, am fost poftită în casa acelor oameni care vindeau frumoasele “cămeși” populare și îmbrăcată din cap până în picioare în maramureșeancă. Doamna respectivă chiar a ținut să precizeze că are și un băiat de însurătoare și că tare bine îmi mai stă în costum. A fost o experiență care m-a făcut să înțeleg că noi, de fapt, toți suntem vecini, prieteni, frați, o familie, văzând ușurința și degajarea cu care respectiva doamnă, care lucra iile manual, m-a invitat în casa dumneai, eu, o simplă turistă. Turistă în țara mea.

Iubesc România pentru că oriunde aș pleca în afara ei și oricât de mult s-ar schimba rămâne locul pe care eu îl voi numi întotdeauna ACASĂ.